

fældet, saa svarer jeg dertil, at vi jo ikke mangle Institutioner i vor nuværende Lovgivning, hvorved en saadan Erang kan afhjælpes. Jeg skal med Hensyn til dette Punkt bemærke, at jeg ikke forstaaer, hvorledes en æret Taler (Tobiesen) har kunnet sige, at en Bestemmelse som den foreslaaede skulde være nødvendig for Umyndighedstilfælde's Skyld. Jeg bilder mig nemlig dog ind, at vi for Umyndighedstilfælde have en bestaaende Institution, nemlig Børgemaalsinstitutionen, som i saa Henseende er fuldkommen tilstrækkelig, og som desuden har den Fordeel, at der med den er forbundet en overordnet Pupillautoritet, som kan controlere sammes Virksomhed. Der kan ved dens Hjælp ogsaa tages Bestemmelse, om der dog virkelig ikke i enkelte Tilfælde nødvendigviis bør udøves en Naadighed over den paagjældende Eiendoms Substant. En Mulighed derfor forekommer mig derimod at ville mangle i det Tilfælde, at den her foreslaaede Lov kommer ud, affattet, som den nu er affattet. Jeg seer idetmindste ikke rettere, end at den høitærede Minister, hvad jeg ogsaa troer, at den ærede sidste Taler bemærkede, efter Lovens virkelig vil mangle enhver Myndighed til at andrage paa Ophevelse eller Forandring af en i Henhold til § 23 truffen Bestemmelse, naar den engang er givet. Jeg troer nemlig, at der i saa Henseende maatte indeholdes en udtrykkelig Bevillingsmyndighed for ham i Loven, for at han skulde kunne udøve den. Selv om en saadan Bevillingsmyndighed maatte tilkomme Regjeringen nu med Hensyn til Testamenter, som ere oprettede i Kraft af den hidtilgjældende Lovgivning, saa seer jeg dog ikke, hvorledes en saadan Myndighed skulde kunne tilkomme Regjeringen med Hensyn til Testamenter oprettede i Kraft af en Lov, der er udfkommen efter Grundloven, hvorved altsaa den Bestemmelse ikke vilde komme til Anvendelse, som Grundloven indeholder, at Bevillinger kun kunne gives i de Tilfælde, hvor de tidligere for Grundloven have været i Brug. Med Hensyn til alle nye Love maa der jo gives en udtrykkelig Bestemmelse desangaaende i den paagjældende Lov. — Men jeg kan dernæst ikke see rettere, end at det ærede 3die Med-

lem for 1ste Kreds (Borch) havde Ret, naar han sagde, at man under alle Omstændigheder maatte ønske at faae forskjellige nærmere og i det Enkelte gaende Bestemmelser satte ind om denne Art af Bevillinger. Jeg udtaler dog ikke dette, fordi jeg kunde ønske hele Forakriften i andet Punctum af § 23, naar der blev truffet saadanne Endringer i den; men, jeg troer fremdeles, at det er bedst at lade den gaae heelt ud. Jeg maa overhovedet ansee det for meget lidet ønskeligt, om man nu skulde komme ind paa Nødvendigheden af en Control med Hensyn til en saadan ny Art af Fideicommisser, paa samme Maade som man har en Lehncontrol med Hensyn til de nu bestaaende Lehn. Men saadanne offentlige Controlforholdsregler maa man dog nødvendigviis komme ind paa, hvis Forakriften i andet Punctum af § 23 maatte blive benyttet i et noget større Omfang. — Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Hvad man end iøvrigt vil sige om den paagjældende Bestemmelse, saa troer jeg dog, at man maa indrømme, at den ikke hører med ind i den her foreslaaede Lov, og at den er fuldkomment fremmed for dens øvrige Ramme, medens det vilde være naturligt, om den blev sat i Forbindelse med Bestemmelser henhørende til den almindelige Lovgivning. — Jeg skal hermed slutte.

Formanden: Der er af 12 Medlemmer begjæret Afslutning af Forhandlingerne, men da det eneste Medlem, som endnu havde begjæret Ordet, nemlig det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Griffen), efter at have erfaret dette har fratrukket Ordet, vil det ikke være nødvendigt at lade Spørgsmaalet om Afslutningen komme under Afstemning, saafremt ikke nogen Anden maatte begjære Ordet. (Op-

Da dette ikke var Tilfældet, sluttedes Forhandlingen angaaende det nu foreliggende sidste Afnit, og man gik til Afstemning.

Endringsforslagene under Nr. 26 og Nr. 27 til § 22 vare henholdsviis bortfaldne og tagne tilbage.

1) Lovforslagets § 22 (see Tillæg